

РЕШЕНИЕ

№ 8358

гр. София, 03.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **451** по описа за **2026** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба с вх. № 1183 от 15.01.2026г. по описа на Административен съд София-град и вх. № 413556 от 17.12.2025г. по описа на Софийски районен съд (СРС), подадена от С. С. Г., ЕГН [ЕГН], чрез адв. В. З. срещу Решение № 4404 от 04.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 115-ти състав постановено по АНД № 8458/2025г. по описа на съда, с което е потвърден Електронен фиш Серия К № 5974700 от 23.05.2022г. издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева, на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр.ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба са изложени доводи, че решението на въззивния съд е неправилно и незаконосъобразно, поради допуснати нарушения на материалния закон, както и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при провеждане на административнонаказателното производство. Твърди, се, че неправилно СРС не е приложил погасителна давност, предвид изтичането ѝ според жалбоподателя. Моли съда да отмени Решение № 4404 от 04.12.2025г. на Софийски районен съд. Претендират се разноси за две инстанции.

В съдебно заседание касаторът - С. С. Г., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. В. З., която моли да се отмени решението на СРС, претендира разноси по списък.

Ответникът по касационната жалба - СДВР, не се представлява, депозирано е становище с характер на отговор по касационната жалба и становище по същество на спора, претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност.

Прокурор К. от СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXII касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

От фактическа страна районният съд е установил, че на 23.05.2022г. в 10.57ч. лек автомобил „С. Г. В.“ с ДК [рег.номер на МПС] собственост на жалбоподателя С. С. Г., бил управляван и се движил в [населено място] „Околовръстен път“ до 174, с посока на движение от [улица]към [улица], при ограничение на скоростта 80км/ч. въведено с пътен знак В26. При посоченото ограничение, л.а. бил управляван със скорост от 118 км/ч. /след приспаднат толеранс от 3 км/ч. в полза на водача/, скоростта била определена на 114км/ч., т.е. с превишение от 34 км/ч., с което е било осъществено нарушение на чл.21, ал.2, вр.ал.1 от ЗДвП. Скоростта била измерена и заснета с мобилна система за контрол на скоростта “CORDON M2” с № MD1196, позиционирано в участъка. Системата за контрол е била, одобрено средство за измерване на скорост и към датата на нарушението била технически изправна и годна да служи за въпросното измерване.

Въз основа констатираното и заснето нарушение за скорост бил издаден атакуваният електронен фиш, с който на Г., в качеството на собственик на автомобила, било наложено административно наказание глоба в размер на 400 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 21, ал.2, вр. ал. 1 от ЗДвП.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при издаването на фиша не са допуснати съществени нарушения, същият съдържал всички изискуеми реквизити посочени в чл. 189, ал. 4, изр. 2 от ЗДвП, в това число и описание на процесното нарушение с всичките му индивидуализиращи белези. Отчел е редовност на автоматизираното техническо средство, с което е установено нарушението. Отхвърлил е като неоснователни възраженията за настъпила давност и е потвърдил оспорвания фиш.

Решението на районният съд е валидно, допустимо и правилно.

С оглед наведените в касационната жалба възражения, определящи и границите на касационна проверка.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя мотивите на въззивния съд за законосъобразност на обжалвания електронен фиш. Легалната дефиниция на понятието „електронен фиш“ се съдържа в §1 от Допълнителните разпоредби на ЗАНН, възпроизведена и в § 6, т. 63 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП. Електронният фиш е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. По дефиниция, електронният фиш не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което в случая е сторено, т.е. не е налице законово изискване да бъде посочено лицето, издало електронния фиш. Касае се за своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции, приравнен едновременно към акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и наказателно постановление (НП), но само по отношение на правното му действие (фикцията по чл. 189, ал. 11 ЗДвП), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за

форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на електронния фиш. Според чл. 189, ал. 4 ЗДвП електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното / заплащане. Законоустановените реквизити на документа не предполагат посочване на датата на неговото издаване, а единствено на дата и час на извършване на нарушението, което е логично предвид установяването му с автоматизирано техническо средство по смисъла на пар. 6, т. 65 от ДР на ЗДвП.

Настоящият съдебен състав счита, че относно формата на електронния фиш следва да се приемат за задължителни само посочените в чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДвП реквизити. По отношение на електронния фиш разпоредбата на чл. 57 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на моторно превозно средство при нарушения, установени и заснети с техническо средство. Ето защо, не е приложим института по чл.34, ал.1 от ЗАНН, според който не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението. В цитираната норма изрично е посочено, че се отнася до съставяне на АУАН в срок една година от извършване на нарушението или 3 месеца от установяването на нарушителя. Електронният фиш няма белезите на АУАН, макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на НП, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и НП нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Това води и до извода, че сроковете по чл. 34 от ЗАНН важат единствено за издаването на АУАН, респективно за НП, но не и за ЕФ.

Съдът, споделя становището, че разпоредбите на НК, регламентиращи относителната давност не са приложими в административнонаказателното производство. Съображенията са, че препращането на чл.11 от ЗАНН към НК по въпросите свързани с обстоятелствата, изключващи наказателната отговорност, сред които е и давността, е субсидиарно, доколкото в ЗАНН липсва изрична регламентация. Случаят не е такъв – в чл.34, ал.1 и ал.2 от ЗАНН се съдържа изрична уредба. Жалбоподателят се позовава на давностен срок по чл.80, ал.1, т.5 от НК, който предвижда, че наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички останали случаи. Възбудено наказателно производство означава образуване на наказателно производство, а административнонаказателното производство се образува със съставянето на АУАН, в случая с издаване на ЕФ и едновременно с издаването на ЕФ се реализира преследването (при НП – с издаването му). Действията по съобщаване на НП, съответно в разглеждания случай на ЕФ, не са действия по наказателно преследване. При късно съобщаване на ЕФ и необосновано дълго забавяне, защитата срещу административнонаказателното преследване е абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 81, ал. 1, т. 5 от НК. Същата не е уредена в ЗАНН и се прилага на основание чл.11 от същия закон.

Следва да се посочи, че защитата некоректно в касационната жалба твърди, че срокът по чл.80, ал.1, т.5 от НК представлява абсолютна давност и с изтичането на визирания 3-годишен срок,

държавата губи правото си да реализира административнонаказателната отговорност. Посоченият текст от НК визира т.н. относителна давност, а абсолютната давност се урежда от разпоредбата на по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 81, ал. 1, т. 5 от НК и тя в конкретния случай е в размер на 4 години и 6 месеца от извършване на нарушението, като абсолютната давност изтича на 24.11.2026г., а не както неточно е посочено в решението на СРС на 17.02.2026г.

По изложените съображения касационната жалба следва да бъде оставена без уважение, а решението оставено в сила като валидно, допустимо и правилно.

С оглед изхода на делото и съобразно чл.63д, ал.3 ЗАНН, основателно е искането на ответника за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 66,47евро съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4404 от 04.12.2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 115-ти състав.

ОСЪЖДА С. С. Г., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 66,47евро – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.